

[Nathalie Lind]

begrundet nogle af mine synspunkter i min tale. Jeg må sige, at det skuffer mig lidt, at vi stadig er på overvejelsernes stadium. Nye grupper skal se på det. Vel er man positiv, men jeg synes, at ca. 1 år i en sag, som man fra starten betragtede som hastende, er en ventetid, der er lovlige lang.

Det, vi får oplyst i dag, er nøjagtig – det sagde jeg før – den samme problemstilling, som arbejdsgruppen har behandlet. Jeg tror, at det i dag er nødvendigt meget klart at spørge ministeren, hvor længe vi skal vente endnu. Hvornår vil overvejelserne være tilendebragt? Hvornår får vi helt klar besked om datoen for, at de nye regler skal træde i kraft? De nye regler er jo allerede anbefalet i 1979, og det er, går jeg ud fra, nogenlunde det, der står i betænkningen; jeg genkender i hvert fald meget af det med hensyn til krav om besøgstilladelser, samarbejde med politiet og forbud mod, at mere værdifulde genstande som TV-apparater bringes ud som en form for betaling for den narkotika, som man har fået, osv. osv. Hvornår er det ministerens tanke at dette skal træde i kraft? Det er egentlig mit hovedspørgsmål i dag.

Selv om det var en udmærket oversigt – det er jo altid rart at få tingene trukket op i lidt kortere form – så vil jeg alligevel sige, at det, der er brug for nu, er stillingtagen. Det kan ikke være flere arbejdsgrupper, der skal se på de velkendte problemer. I øvrigt sagde man i betænkningen, at man ikke kunne gå mere i detaljer, nu måtte en gruppe udarbejde det, men det kunne jo nok, som jeg har sagt, være sket lidt hurtigere. Ministeren sagde, fik jeg noteret ned i farten, at en ekspertgruppe er blevet bedt om på ny at afgive en indstilling om de hårdest belastede narkomaner. Hvad skal der ske med dem, spørger jeg. Der vil ministeren altså afvente en fornyet behandling.

Det eneste punkt, hvor jeg egentlig fandt en mere klar stillingtagen, var i spørgsmålet om forhandlerne. Ministeren siger, at der kun er ganske få. Jeg mener også i aviserne at have set, at mens betænkningen talte om maksimalt 20, var det et tal under 10, det drejede sig om. Det undrer mig nu, men det har jeg jo ikke nogen mulighed for kvalificeret at bedømme. Vi fik altså at vide, at man nu var kommet så langt, at det, som vel nok er noget af det vigtigste, nemlig at få fjernet forhandlerne fra de ordinære fængsler, ville

man gøre ved at finde en særlig arrest, hvor de skulle være i enrum. Det er måske mig, der ikke forstår sproget rigtigt. Vil enrum sige, at det kun skal være narkoforhandlere, og så skal de altså indbyrdes have fællesskab? Hvis det er det, så svarer det jo igen til, hvad nogle var inde på i betænkningen, og det er da muligt, at det ville være en rimelig løsning, men det kan ikke være min opgave at tage stilling til, hvordan det problem skal løses.

Det, jeg synes er afgørende nu, er, at vi må have et udspil fra ministerens side, for dette citat fra Berlingske Tidende fra den 5. november er ikke det eneste, man hører. Jeg mener, og det har jeg ment fra starten, at problemet er så dybt alvorligt, at det kræver, at der nu bliver handlet, og at man nu får udskilt forhandlerne fra de andre kriminelle.

Annelise Gotfredsen (KF):

Ja, man kan i denne debat under ingen omstændigheder sige, at folketinget ikke har været tålmodigt. Vi har faktisk været alt for tålmodige. Vi har i dag fået en redegørelse fra ministeren, og jeg kan fuldstændig tilslutte mig fru Nathalie Linds ord: der er ikke noget nyt i denne redegørelse.

Vi ved naturligvis godt, at de skiftende justitsministre har set med stor alvor på problemet med narkotika i fængslerne. Det er også fremgået af de talrige svar, vi har fået her i salen og under samråd i udvalget, men den gode vilje hjælper jo ikke, når man ikke indtil dato har kunnet træffe nogen beslutning om at bedre forholdene. Der har været nedsat arbejdsgrupper og udvalg, og sagen har jævnlige været fremført og drøftet i pressen. Men jeg må sige, at bægeret synes fuldt nu, når ministeren i en skrivelse til retsudvalget udtaler, at en undersøgelse af, hvorvidt der skabes nye narkomaner under strafafsoning, ikke er blevet gennemført, men at spørgsmålet – altså spørgsmålet om, hvorvidt det overhovedet skal overvejes at foretage en nærmere undersøgelse – vil blive taget op til fornyet overvejelse i justitsministeriets kriminalpolitiske forskningsgruppe. Så langt er man altså nået efter alle disse mange år, hvor man har været vidende om problemet.

Den arbejdsgruppe, der blev nedsat den 22. november 1978 af fru Nathalie Lind, hurtigt efter en debat i spørgetiden her i folke-